

DIRECTOR:
Dr. ALEXANDRU RUSU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BLAJ — JUD. TARNAVA MICĂ

INSERATE:
Un șir garmond: 5 Lei. La
publicări repetate după
:: :: învoială. :: ::

Unirea

REDACTOR RESPONSABIL:
Dr. AUGUSTIN POPA

ABONAMENTUL
Pe un an 180 Lei
Pe 6 luni 90 Lei
Pentru străinătate 360 Lei
Numărul 350 Lei

Foaițe bisericească-politică. — Apare în fiecare Sâmbătă.

Pro domo

— Câteva lămuriri pe marginea unor grele învinuiri —

de Prof. AUGUSTIN POPA.

Un om de treabă urca din greu drumul bisericii. La cotitură i-a sărit în cale o ceată de bătauși de-ai puterii, cari prinzându-l i-au jăfuit și i-au bătut, lăsându-l mai mort. Tre-când, din întâmplare, pe drumul acela un om de-al poliției, a ridicat pe cel căzut și i-a dus la secție. Acolo i-s'a dresat cuvenitul proces verbal, apoi a fost dat în judecată, pentru că: 1. Prezența lui a provocat pe bătauși, și prin țipetele lui a turburat siesta boerilor; 2. a folosit vorbe supărătoare la adresa domnilor bătauși; 3. a vorbit fără talent literar. Vina fiind deplin dovedită, judecătorii — semănau leit cu unii dintre bătauși! — au trimis pe creștinul supărător la Văcărești...

Este o variantă românească la pilda Sarmarineanului. În zilele noastre mai ales, cazuri enumerate, din diferitele domenii ale vieții publice, o verifică deplin și dureros. Ne vom pri la unul proaspăt, care privește conducerea acestei foi.

În ziarul „Cuvântul“ dela 14 Iunie, la secția „Dumineca“ — începem tâlcuirea pildei dela sfârșit — d. Nae Ionescu ne-a dat în judecată și ne-a osândit definitiv. De ce? Pentru că: 1. „Unirea“ dela Blaj, nici azi, după nouă veacuri, „nu se poate împăca cu gândul că există și o biserică ortodoxă“. — 2. „Ultimul număr al acestei foi săptămânale e iarăș plin de înțepături“, ocări și despreț adânc față de ortodoxie. Se vorbește în el, anume, despre „fondurile ortodoxiei stockholmiane“, despre faimosul sinod „ecumenic“, despre „programul destul de provincial al acestui sinod“, sau iarăș despre „dominanța ortodoxiei“. — 3. Toate aceste insulte „deplasate“ se scriu „într'un stil al cărui respect de însași persoana scriitorului nu l-am dori nici dușmanilor noștri“, căci „acidul scrisului de acolo (din „Unirea“) e doar acreală, iar veninul — doar un fel de borș răsuflat“. — Într'o vreme când d. Ionescu are prieteni catolici în toată lumea, cari vorbesc cu admirație despre biserică ortodoxă, atitudinea pominită a „Unirii“ constituie, de sigur, „un păcat“ și strică intereselor bisericii pe care o reprezintă. — Sentința: Redacția „Unirii“ să lase ortodoxia în plata Domnului și să-și schimbe felul scrisului.

*

Sunt acuze vechi, pe cari cititorii noștri știu să le aprecieze la justa lor valoare. Nici nu le-am fi înerezat din nou, dacă nu s'ar fi publicat într'o rubrică de ziar, căreia scrisul măiestru al dlui Nichifor Crainic i-a câștigat cinstea și respectul tuturor și dacă nu am fi convinși, că succesorul dlui Crainic, d. Nae Ionescu, le repetă cu cele mai bune gânduri.

Această împrejurare însă, precum și dorul de-a ajunge la pace și înțelegere deplină cu toți reprezentanții de bine ai ortodoxiei, ne face să mai punem odată la punct lucruri cunoscute.

Primul punct din acuză este o afirmație pe cât de generală, pe atât de gratuită. Dorim, e adevărat, din toată inima să vedem pe toți Români „sub scutul Romei“. În împlinirea acestui vis credem nestrămutat. Dela el așteptăm tăria și slava viitoare a neamului. N'am încercat însă niciodată să înfăptuim acest bine nici cu sila, nici pe căi lăturalnice, nici chiar prin congrese. Convinși, că harul lui Dumnezeu, timpul, o înaintare continuă în viața creștinească și o înțelegere mai înaltă a rosturilor noastre naționale vor desăvârși iresistibil opera începută la 1700, am trăit până la 1918 în bună pace cu biserică ortodoxă și am muncit, umăr la umăr, pentru mântuirea neamului. Mai mult. Am ajutat-o din răspuțeri la întemeierea multor instituții bisericești și culturale. Aceasta într'o vreme, când nu aveam în față, ca astăzi, colosul atâtor milioane ortodoxe, când raportul de forțe ne era mult mai favorabil decât acum. Am fi deci nebuni de legat, dacă am cerca să facem azi ceea ce nu am făcut atunci: Să decretăm desființarea ortodoxiei și să cercăm a înfăptui acest gând prin desprețuirea suverană a tot ce e ortodox.

Creștineasca batjocorire a talentului nostru de scriitori, din punctul 3, rămâne fără răspuns. Ne recunoaștem vinovăția. Știm că nu vom trece la nemurire prin fraze, pe cari nu le știm ticlui, se vede, destul de frumos. Scriem și noi cum biată știm, nu ca să facem literatură, ci ca să apărăm adevăruri și instituții, despre puterea mântuitoare a cărora, și creștinească și națională, suntem adânc convinși. Împlinim o datorie, așa cum ne pricepem.

Judecata dlui Ionescu se întemeiază însă în prima linie pe acuzele din punctul 2: Scrisul nostru plin de înțepături, ocări, și despreț superior pentru ortodoxie.

Să zicem, că acuza ar fi adevărată. Are însă d. Ionescu dreptul să ne osândească fără nici o altă formă? Dsa, care s'a gândit nu odată „cât de greu e să înțelegi faptele lui Dumnezeu“, trebuia neapărat să-și pună întrebarea: De ce „țipă“ și „înțeapă“ areste faptele ale lui Dumnezeu, de ce „zgărie“ de ce „împroașcă cu desprețul lor“ în dreapta și în stânga? De imbuibați, de proști, de răi?! — Nu și-a pus această întrebare. De aceea se aseamănă judecătorilor din pilda de sus. De aceea a rămas pentru dsa „totdeauna neexplicabil“ acest obicei al „Unirii“. Vom cerca deci să-l explicăm noi.

Foarte pe scurt.

*

Nu disprețuim ortodoxia, nici calda religiositate a Răsăritului. Ne-am disprețuit pe noi înșine, cari suntem tot așa de răsăriteni și ortodocși, cași frații cari nu stau sub scutul Romei. Roma însăși ne obligă să păstrăm cu sfințenie toată comora orientală a creștinismului, o strălucitoare față a aceluiaș mărgăritar de mare preț: Biserica universală a lui Hristos. Și ne putem mândri și noi, că avem prieteni ortodocși, mulți și buni, nu în toată Europa, dar în toată România, cu cari ne înțelegem bine, ne respectăm împrumutat, așteptând în pace sorocul de Dumnezeu rânduit pentru unirea religioasă. Incestăm și laudăm sincer toate pornirile bune din sinul bisericii ortodoxe, dela noi și de aiurea. Doar progresul în bine ne apropie.

Este însă în biserică ortodoxă românească o ceată de bătauși confesionali, cari au făcut juruință să nu-și dea odihnă, până nu vor desființa biserică unită. Cărmuitori ai ortodoxiei, la memorabila cotitură ce se chiamă 1918, au dat pe față lozinca: *In 5 ani nu mai există unit în Ardeal!* Și nu-s ei de vină, că prorocia nu s'a împlinit. Ei au făcut și fac, lăsând la o parte toată grija de propria lor turmă, tot ce se poate închipui, ca să-și împlinească făgăduința. Au mobilizat o lume întreagă împotriva noastră: Dela miniștri până la pretori și directori de școli primare. Au impus țării o constituție anacronică, pentru ca sub scutul „dominanței“ să ne poată umili la tot pasul. Și cât de criminal se întrebunțează reforma agrară pentru învrăjbierea parohiilor noastre, cum nu se respectă față de noi legea, întemeiându-se în aceeași vreme, în desprețul legii, parohii ortodoxe fără credincioși, D. Ionescu nu poate să o știe. Dar campania „creștinească“ ce o duce împotriva bisericii noastre presa bisericească ortodoxă trebuie să o cunoască. Va fi constatat deci, că nici despre pocăiți, nici despre alte pestilențe nu se vorbește atâta și așa, cum se vorbește de noi. Mai mult: Gazete scrise pentru luminarea satelor răspândesc otrava urii de frate și în poporul, căruia îi propovăduim pacea și iubirea. Îți stă mintea în loc în fața campaniei de sistematică ponegrire a „uniților“ și te crucești de născocirile fantastice, cu cari se nutrește ura împotriva Romei. Iar de tonul, în care se scrie despre Papa dela Roma, ce zice de Nae Ionescu?! Nu-i mirare, că pe alocurea oamenii s'au năpustit cu săcurile asupra altarelor noastre și au atăcat viața preoților noștri! De ce să nu o facă, când un ministru al țării are obrazul să strige în plină lume, că noi suntem „unelte ale Habsburgilor“ și când un pretoraș are destulă putere, ca să ia o biserică unită și să o dea ortodocșilor...

Dar toate aceste — amintite mai mult în fugă — sunt numai o palidă iceană, care s'ar putea întregi, fără nici o greutate, pe coloane întregi. Ele se pot verifica oricând din presa ortodoxă și din a noastră, de prin dosarele dela diferitele ministere: Culte, domenii, interne.

Și întreagă această râvnă de distrugere, de ce? Pentru că suntem răi sau nevoiași? Nu. *Pentru că nu suntem ortodocși.* — Dar am făcut noi prin aceasta vre-un rău neamului? Două sute de ani am urcat din greu drumul bisericii, două sute de ani stau mărturie a străduințelor noastre! — Primejdium viitorul neamului? Această fereastră deschisă spre Apus, care este biserica noastră, va fi într-o zi salvarea noastră a tuturor!

De aceea suntem datori să stăm, cu ultimele puteri, în fața valului ce vrea să ne înghită. Că scrisul nostru nu e totdeauna senin, că e supărător uneori pentru ortodoxia bătașă — pe cea activă și bună o respectăm —, să nu ni se ia în nume rău. În fața răutății îți mai pierzi răbdarea și calmul. De multe ori e și bine să ascuți sfatul vorbei ce spune: Răspunde... înțeleptului după prostia lui! — Dacă adversarii noștri ar fi puțin mai creștini, dle Ionescu, scrisul nostru încă ar fi altfel. Dar până când situația este așa cum este, sună a ironie chemarea Diale: Să lăsăm în pace ortodoxia! Dta știi povestea lupului cu mielul și vorba Românului: Hoțul de păgubaș!

Cași în trecut, așa și azi: *Noi ne apărăm*, și nimic mai mult. Suntem voioși să colaborăm chiar cu biserica ortodoxă — este un imens câmp de muncă comun! — cu o singură condiție: *Biserica ortodoxă să se împace cu gândul că există o biserică unită și să ne lase și pe noi să trăim!*

Spre binele neamului!

M. Sa Regele și Academia română. Luni trecută, întâia instituție culturală a țării, care este Academia română, a sărbătorit aniversară jubilară a M. Sale Regelui prin o ședință solemnă, care cu drept cuvânt poate fi socotită ca o ședință istorică.

În fața tuturor membrilor acestei înalte așezări de cultură, a câtorva miniștri și a membrilor curții și familiei regale, M. Sa este salutat din partea dd. I. Bianu, N. Iorga și Dr. G. Marinescu, cari au schițat în fața ilustrei asistențe realizările Academiei pe teren literar, istoric și științific în timpul domniei actualului rege și a marelui său antecesor, întemeietorul ei.

Vădit impresionat de elogiile și urările

ce i-s'au adus, a luat apoi cuvântul M. Sa Regele, spunând lucruri de cea mai mare importanță pentru viitorul Academiei. Închinându-se înaintea memoriei înaintașilor, oari „în chin și durere, au pregătit venirea zilelor de fericire ce ne-a fost dat să trăim“, M. Sa relevă rolul Academiei în această pregătire, arătând că ea a fost totdeauna în primul plan, după ce „aici s'au adunat încă din timpurile grele frunțașii tuturor ținuturilor românești, realizând, încetul cu încetul, unitatea culturală a întregului neam și prin aceasta și deșăvârșirea unității sale politice“. Dar Academia și-a păstrat pe deantregul marile ei rosturi din trecut, de-a fi adecă prih „muncă organizată întemeiată pe știință“, îndrumătoarea culturală a neamului. De aceea ea trebuie sprijinită din toate puterile și dacă împrejurările valutare și cele de ordin politic (expropriările) au adus-o vremelnice într-o situație materială precară, silind-o să se gândească, din lipsă de mijloace, chiar și la închiderea bibliotecii, cuvântul regal a venit să deschidă noi perspective, afișând cu putere nădejdea unor zile mai bune. Promițând singur din al său un ajutor de câte un milion Lei pe an, M. Sa a ținut să asigure pe toți membri Academiei, că „guvernul va ști să găsească mijloacele... de a-i pune la adăpostul greutăților, spre a-și putea împlini, fără griji materiale, înalta misiune ce au“.

Cuvântul acesta regal, spus în împrejurări atât de solemne, nu poate să nu aibă asupra guvernelor de oricând caracterul unei adevărate porunci. Și atunci Academia va putea fi, destul de curând, iarăși stăpâna pe mijloacele necesare, pentru a-și putea lua sborul reclamat de noile împrejurări, cu aripi întinse.

O nouă minune la Lourdes. Ziarul L'Observatore Romano înregistrează în numărul său dela 26 Maiu c. după „Journal dela Grotte“, următoarea minune întâmplată anul trecut la vestitul sanctuar dela Lourdes al Preasfintei Fecioare:

Fata *Rozalia Casoni*, de 24 ani, din Toulon (Franța), a început să aibă de prin Octomvrie 1923 hemoptizii (vărsări de sânge) abundante, manifestând o tuberculoză înaintată, care cu toate încercările alor 4 medici curanți, nu numai că n'a putut fi oprită în desvoltarea ei,

dar a dus pe această față într-o situație, de mai ales din cauza ulcerării palatinale, supavenit, doctorii au trebuit să renunțe la orice nădejde de-a o mai putea ajuta cât puțin. În această stare disperată, Casoni a fost transportată la Lourdes, unde înainte de-a fi în scaldătoarea apei miraculoase a mai avut o hemoptizie atât de puternică, încât a și ardeț în cursul băii, dar după ce și-a revenit, început să se simtă dintr'odată bine, iar azi mai are, spre uimirea tuturor doctorilor curați, decât urmele cicatrizate ale teribilei boale, și urma s'o repună în curând.

Această nouă dovadă a atotputerniciei divine, care continuă a se manifesta mereu în zilele noastre, este în aceeași vreme și un nou sigil al sfințeniei de care se bucură biserica Romei.

Mărturisiri prețioase. Sub titlul: „Noi etape — Prin țară și mai departe... d. G. Galaction (păr. Pișculescu din București) publică în ziarul „Dimineața“ o serie de însemnări deosebit de interesante asupra impresiilor, cari s'a ales de pe urma participării sale la conferință a „Asociației mondiale a fetelor creștine“, ținută la Visegradul Ungariei.

În notele din numărul dela 16 Iunie intitulat „Conferințele mele“, autorul face cunoscută, că asociațiile religioase de băieți și fete cunoscute și la noi sub numele de *J. M. C.* și *J. W. C. A.* nu au dintre ortodocși ori unde decât câteva mii de aderenți, așa „concepțiunea religioasă și toată atmosfera sufletească... din adunările și din toate stituțiile acestor asociații este inevitabil protestantă“. Iată deci, că ceea ce s'a spus de atâtea ori în aceste coloane, și ce s'a negat până acum din partea cercurilor interesate ale ortodoxiei oficiale, se confirmă acum din partea unui reprezentant, ce-i drept neoficial, foarte competent al aceleiași ortodoxii.

Mult mai importantă este însă o altă clarificație a dlui G. Galaction, cuprinsă în acest număr al „Dimineații“. Găsindu-se, singur protestant ortodox, între acești protestanți „cu deprinderi religioase precise și bine susținute“, vede ca între el și aceste suflete erau „departe străinii, cari se umpleau uneori cu toate zidurile mănăstirilor din Orient“... Și cu toate acestea

Folța „Unirii“

RELIEFE ROMANE.

O ceremonie la Vatican.

Sub titlul acesta s'au publicat de curând în ziarul „Dimineața“ impresiile dnei *Lucrezia Kar* dela solemnitatea unei recente beatificări. Sunt deosebit de interesante și de aceea am crezut că e bine să fie cunoscute și din partea cititorilor noștri.

Costumul negru și vâlul de dantelă cumpărate pentru audiența la Papa, aveau să-mi mai servească odată.

Excelentul nostru ministru, d. Pennescu, obținuse pentru mine o invitație, la o înălțătoare și duiosă ceremonie: Lectura decretelor pentru beatificarea venerabilei serve a lui Dumnezeu, sora Jeanne Anthide Thourat, de care se ocupă acum toată lumea catolică; a decretelor asupra martirilor uciși în Siria de Turci și a miracolelor venerabilei Bartolomea Capitanio, fondatoarea institutului surorilor de caritate din Lovere.

Papa însuși, avea să vorbească cu această ocazie... Aveam să aud un discurs ieșit din mîntea acestui politician de seamă și îndemănatec suveran al bisericii, a cărui inteligență și energie l-au făcut din cardinalul Achille Ratti, Papa Pius al XI-lea.

Aveam să asist la beatificarea unora dintre

acei martiri obscuri străluciți, cari sunt onoarea speciei umane, care continuă în vremile noastre, tradiția marilor figuri ale creștinismului, făcute din iubire de aproapele, renunțare și uitare de sine.

De data aceasta, Vaticanul nu mai e deșert. Odată cu mine se îndreaptă în spre sala tronului, o mulțime de eclesiastici, de călugări din toate ordinele, de demnitari ai bisericii de toate gradele.

*

Iată Franciscanii în haină de dimie grosolană, cafenie, cu largă tonsură în cap; iată Dominicani albi și Dominicani negri, cu vestimente mai fine, cu bărbi lungi, în majoritate albe; iată episcopi, în violet deschis cu cruci splendide pe piept, iată demnitari ai curții papale, în negru și violet, cu pălării de forme ciudate și străvechi, iată clericii Vaticanului, în alb, roșu și negru, alții în roșu aprins de sus până jos.

Și o mulțime de călugărițe, în lungi vâluri negre, cu ciudate bonete albe scrobite pe cap. Iată Vizitandinele, în cenușiu, cu imense pălării de pânză albă, scrobită, fluturând în jurul figurii, ca niște aripi deschise.

Un stol de pășări sfioase, ce alunecă în lungile lor draperii, ca niște lilieci catifelati de seară... Nu se aude decât țâcănitul vântuit al mățăniilor, al scapularelor și crucifixelor...

Ajungem în sala tronului, plină de asta de bănci și scaune. Găsesc cu greu loc între doi eclesiastici, unul tinăr cu țărmenă, timidă și virginală, care nu-și îndreaptă ochii spre mine și altul slab, osos, cu gură ascetică, amintind pe sfântul martir Bnaventura. În sală, câțiva diplomați în față câteva doamne, restul numai eclesiastici. murmur ușor de conversații smerite, asemănător cu foșnetul frunzelor, se ridică din această mulțime plecată unei discipline cotidiene deprinsă cu tăcerea. Trupurile sunt țepete drepte; picioarele stau cuminți, unul lângă altul în încălțămîntea lor grosolană.

*

Dar ușa din dreapta se deschide încet. De data asta Sanctitatea Sa are un cortegiu vrednic de un rege. Garda în mare ținută, spedele trase, eclesiastici numeroși, și doi cardinali ce deschid drumul. Peste haina lui al Pius al XI-lea poartă o scurtă mantilă violetă hermină, întocmai ca Sixtus al IV-lea în tabloului Melezzo de Forli, din sec. al XIV-lea.

Papa se așează pe tron; cardinalii pe de fotolii la picioarele tronului; garda de eclesiastici și nobili, în dreapta și stînga tronului comandantul gardei, într-o poză marțială dreapta Papei, ținând în mîna bastonul marelui; pe treptele tronului, aproape de Pius un eclesiastic, în alb și violet, stă încrucișat

— continuă autorul — în acest loc și lângă acești oameni „mă simțiam mângăiat și despoțat într'un chip negrăit!“ Și aici urmează următoarea declarație, pe care ținem s'o subliniem în chip special: „*Cu durere trebuie să mărturisesc că a trebuit să sosească până la noi aceste internaționale protestante, ca să cumosc fericirea uceniciei colective, la Mănoarele Mântuitorului*“.

Socotind locul, de unde vine această mărturisire este pentru noi — cari în sinul catolicismului „uceniciei colective“ avem demult, și în altă măsură, această fericire, — deosebit de prețioasă și ne dă noi îndemnuri spre a lua din toate puterile pentru a face pe toți neamului nostru părtași ai acestei mari și negrăite fericiri...

Spre Chichago. Când scriem aceste știri, sute de corăbii împânzesc mările, ducând spre coastele Americii nesfârșitele mii ale celor ce se vor închina în Chichago euharisticului Hristos. Delegații puternice din toate țările lumii creștine — în frunte cu trimișii Sfântului Părinte, conduși de Cardinalul Bonzano — străbat neînfrângibile valuri ale oceanelor, se apropie de centrul celui mai impunător congres ce a văzut lumea vreodată. Ajunge să subliniem, că în dimineața de 21 Iunie două milioane de creștini se vor apropia, în același ceas și cu același gând, de masa împăratului Hristos, pentru că ne facem o idee de grandiositatea acestei întrecute manifestării de credință și putere, care nu cunoaște hotare și greutate. Pentru a atinge această icoană, în afară de amănuntele, în numărul trecut al gazetei noastre mai poartăm punctul culminant al serbărilor: *procesiunea solemnă* de Joi, 24 Iunie. Procesiunea va desfășura pe drumul de câțiva kilometri, se serpuește prin splendidul parc al seminariului teologic din Chichago, în jurul lacului ce se găsește în mijlocul parcului. În frunte câte două sute de copii, în baine albe, vor împărtăși apoi pe tot cuprinsul drumului. Vin apoi miile de preoți și episcopi din toate părțile lumii, cardinalii și, încunjurat de o mică armată de polițiști, delegatul Papei, purtând sf. euharistie. Urmează șirul imens al credincioșilor; (singură asociația „Sfântului Nume“ va fi reprezentată în 300000 de bărbați!). Când sf. euharistie

ajunge la capela ridicată deasupra lacului, întreg cortegiul se oprește, înșiruit în jur. În mijlocul apei apare un grup de vaporase, pe care este așezată o uriașă orgă electrică. În sunetele ei, de o putere ne mai auzită, sutele de mii vor intona imnul congresului, cântat în zeci de limbi. Vor fi momente neuitate pentru participanți. — Ne doare, că pe noi, Românii, sărăcia nu ne lasă să fim de față la această universală închinare în fața Impăratului cerurilor!

Săptămâna politică.

Cu toată o parte din *alegerile senatoriale*, cele ale consiliilor comunale și județene, urmează a se face abia la 23 Iunie, lumea politică se preocupă foarte puțin de aceste alegeri. Și asta pentru că rezultatul lor — oricare ar fi el — nu mai poate aduce nici o schimbare momentană în situația politică a țării. Totul se reduce deci în aceste alegeri la partea personală a candidaților, dintre cari dacă va fi să iasă un procent de averescani și mai mare decât la alegerile sufragiului universal, nu va trebui să mire pe nime, care cunoaște cât de puțin ascendentul pe care-l au în această țară autoritățile administrative asupra consilierilor aleși după cunoscuta rețetă.

— Atențiunea politică este îndreptată mai mult asupra perspectivelor pe cari le deschide *raportul dintre singuraticele partide politice*. Și aici cheia situației pare a fi în mâna partidului național, a cărui forță de nebiruit dovedită în alegerile ardeleni, i-a crescut agiul cu cel puțin sută la sută. Ofertele de colaborare și chiar fuziune primite, afirmative, din toate părțile (inclusive partidul poporului) îl ridică la rangul de principal factor politic al țării, a cărui cuvânt nu va mai putea fi nesocotit în viitor.

— Cu toate acestea — ori poate chiar din această cauză — o *limpezire apropiată a situației politice nu poate fi așteptată*. În orice combinație ar fi să între, partidul național nu poate merge decât cu conștiința uriașului aport pe care-l aduce, de pe urma căruia trebuie să se aleagă inomis cu o situație de incontestabilă superioritate. Dar până la admiterea acestui punct

de vedere din partea oricărui partid politic, mai este lipsă de timp și de aceea socotim a fi prematur să intrăm în aprecierea diferitelor combinații de cartelare la ordinea zilei.

— Un lucru pare a fi însă sigur chiar de pe acum. *Guvernul Averescu este complet izolat*, fiindcă pe chestia politice financiare, care nu vrea să mai bată drumul lozincei liberale »Prin noi înșine!« și afirmative chiar și pe aceea a deșanțatei politice minoritare, partidul liberal încă i-a detras tot creditul, anunțând chiar — încă nu se știe cât de serios — o violentă campanie de răsturnare apropiată. Ca un semn ce nu prevestește mult bine pentru guvern, se anunță că Mesagiul dela deschiderea parlamentului nu va fi citit de M. Sa Regele, care... va lipsi din capitală, ci numai de d. președinte al consiliului.

— Situația aceasta extrem de dificilă a guvernului nu s'a ușurat, se pare, întru nimic nici prin *împrumutul de 200 milioane lire, contractat pe piața italiană*. Condițiile lui sunt, se spune, foarte oneroase. Dar chiar dacă Italia și-ar fi schimbat așa ca din senin — numai de dragul guvernării noastre pseudo-mussoliniane — atitudinea de vădită ostilitate de până acum, faptul acesta are darul de-a supăra în chip extraordinar sensibilitatea fostului vistiernic al țării. Iar asta, oștiu foarte bine cercurile guvernamentale, aduse la cărmă pe urma sugestiilor liberale, este un moment foarte puțin mângăitor.

— Momentan atenția guvernului este îndreptată de alt fel mai mult asupra Bledului, rezidența de vară a familiei regale iugoslave, unde se ține acum, între 17 și 20 Iunie, *conferința Micii Entente*, unde pare a fi în joc chiar și situația ce-ar fi s'o avem pe viitor în sinul Ligii națiunilor.

— Primejdia aceasta pare a nu mai fi însă iminentă, după ce Cehoslovacia, care avea de gând să-și asigure acolo și pe mai departe un rol covârșitor, este, afirmative, pe cale de-a debarca pe cancelarul Beneș, provocând chiar acum o criză de guvern, care — de cumva nu e pusă la cale tocmai în scopul parvenirii acestuia — poate să fie în ajutorul cancelarului nostru.

— O *nouă criză de guvern s'a declarat de curând și în Franța*, unde greutatea asanării financiare sunt, se pare, pe cale de-a netezi drumul unui mare guvern național de concentrare, în fruntea căruia nu-i eschis să fie tot fostul premier Aristide Briand.

Știri mărunte.

Personale. Sf. Părinte al Romei a mai distins — la propunerea I. Preasfinției Sale p. mitropolit Vasile — cu titlul de *camerieri secreți supranumerari* pe următorii doi preoți bine meritați ai bisericii noastre: Păr. *Iuntu Brut Micu*, directorul oficiului arhidiecezan și p. *Ioan Bucur*, protopopul Aiudului.

— P. Ven. Ordinariat arhidiecezan a numit pe p. *Ioan Gergely* paroh la Varviz, pe p. *Ioan Măsar* paroh la Cașoiș, pe p. *Romul Orbean* adm. parohial la Oroiu de câmpie, pe p. *Alexandru Samoilă* adm. parohial la Bendorf, iar pe p. *Nicolae Cucersan* adm. parohial la Asinip.

Primul congres român de radiofonie. Sub prezidiul dlui *Dr. Hurmuzescu*, directorul Institutului electro-tehnic și președintele »Asociației prietenilor radiofoniei din România«, s'a ținut săptămâna trecută, la București, primul congres al radiofoniei române. Cu participarea reprezentanților tuturor filialelor din țară, a unui mare număr de profesori universitari, studenți și alți amatori, congresul a ținut să dea aplombul cuvenit următoarelor *desiderate*, reclamate de situația precară, în care se găsește radiofonia ro-

o statuă, într'o poză de așteptare, atent la gesticul al Sanctității Sale.

Și atunci, cu reverențe nesfârșite și plebiscituri rituale, defilează pe dinaintea Papei episcopii, arhiepiscopii și monseniorii sărutând în pantoful de catifea roșie și alții inelul de aur, după rang. Sunt cei care vor avea să aprobe cauza sfințelor și martirilor, propuși spre beatificare, căci toți acești martiri sunt din secolul nostru, aproape de noi, în secolul lui Marconi.

Monseniorul secretar al sfințelor Rituri, *Altrân*, cu voce tremurândă și subțire, care dă o încredere neașteptată, se apropie de tron și, la un semn al Papei, citește decretul în latinește, prin care miracolele sfinților sunt confirmate și recunoscute de esență divină.

Și atunci, într'o liniște absolută, în încremenirea întregului auditoriu, ce pare un singur bloc de piatră, Pius al XI-lea vorbește.

Vocea lui gravă, se ridică bărbătească, cu modulări de violoncel. Un suflet împodobit cu ornamentele poeziei, ale culturai în ce are mai pur, ale credinței în ce are mai grav și mai judecat, se revelează în frazele părințului creștinătății...

El ridică steagul albastru al idealismului și al tăcerii de sine și sacrificiului... El spune: „*Dacă nu oricine este chemat la profesia formală a castității, a sârdăciei, a obediinței,*

toți fără excepție sunt chemați la uitarea celor pământești, la puritatea și demnitatea vieții, la supunerea față de autorități și legi! Așa că exemplul umilelor serve ale Domnului poate servi oricui, căci dacă ele s'au ridicat la atâta înălțime de virtute și caritate, au făcut-o umilindu-se într'o uitare continuă de ele înși-le, într'o detașare deplină de cele pământești, care le-a apropiat de acel Dumnezeu, care slăbiciunii promise înălțarea și umilinței gloria...

Pius XI vorbește... Ochii lui miopi, blânzi, strălucesc de un entuziasm curat în apa lor albastră.

Un vâl de liniște, de împăcare și puritate se întinde peste auditor... Ce simplă, ce frumoasă pare vlața, văzută prin simpla și candida formulă creștină!...

Peste fruntea mea arsă de vîșuri imposibile și de dureri omenești, simt roua unei idei superioare...

Pius XI a vorbit...

Lucrezia Kar.

RECLAMA

este sufletul comerțului

mână: 1. Modificarea actualei legi a radiofoniei în sensul că dreptul de instalare a posturilor de radiofonie să se dea amatorilor în urma unei simple declarațiuni; 2. Suprimarea completă a stampilării aparatelor radiofonice, care s'a dovedit nepractică; 3. Inițierea de posturi de difuziune radiofonică sub controlul statului, fără să se stânjenească partea ei comercială; 4. Să se dea curs cererilor filialelor din Braila și Cluj; 5. Suprimarea totală a taxelor prohibitive la cari sunt impuse la import aparatele radiofonice; 6. În genere suprimarea tuturor taxelor impuse de către stat, care, în schimb, nu oferă nici un avantaj. — Realizându-se aceste desiderate cerute de întreagă opinia publică, sunt cele mai bune nădejdi, că România va putea intra și ea în concertul radiofonic al lumii.

Locale. Joia viitoare, Nașterea sf. Ioan Botezătorul, va predica în catedrală Reverendul *Diomid Ciulea*, castelan al curții mitropolitane, iar Dumineca viitoare, a cincina după Rusalii, pâr. *Dr. Iuliu Florian*, canonic mitropolitan.

— Admițându-se din nou ca la Blaj încă să se țină *examene de bacalaureat*, în comisia pentru sesiunea de acum au fost numiți următorii: D. Călugăreanu, profesor la universitatea din Cluj, președinte, iar H. Rait (Aiud), A. Caliani (Blaj), Berthaud (Aiud), St. Rădulescu (Pitești), T. German (Blaj), ca membri. — La această comisie se vor prezenta cele două licee din Blaj, apoi »Titu Maiorescu« și colegiul Bethlen din Aiud.

— În zilele de 27—9 Iunie se va ține la noi în Blaj *congresul anual al »Ligii culturale«*, pentru primirea demnă a căreia se fac mari pregătiri.

Noii premiați ai Academiei române. În ședința publică dela 11 Iunie c., Academia a procedat la împărțirea premiilor sale anuale, oprindu-se la următoarele persoane: Premiul GH. ASACHI de 25,000 Lei s'a dat dlui *C. Hamangiu* pentru »Codul civil«, care a adus imense servicii științei dreptului la noi. Premiul GH. LAZAR de 25,000 Lei s'a decernat dlui *Gh. Pandele* pentru lucrarea »Fulmicotonul de infanterie și artilerie din vata de celuloză de lemne Letea«. Premiul ADAMACHI de 20,000 Lei a fost împărțit între *Traian Brăileanu* pentru »Sociologia generală« (7000), *Ștefan Meșeu* pentru »Regele Ferdinand al României« (5000), *E. Cristoforeanu* pentru »Contractul de transport și proiectul noului cod de comerț italian« (5000) și maiorul *Vas. D. Chiru* pentru »Dreptul penal militar« (3000). Premiul științific ADAMACHI s'a împărțit astfel; dlui *Dr. Al. Crăiniceanu* pentru »Studii și cercetări« 10,000; dlui *Dr. Liviu Câmpeanu* pentru »Problema gușei« 5000; dlui *V. Alaci* pentru un volum de matematică 5000; dlui *Panait Zosin* pentru un studiu de hidroterapie 2500 și dlui *I. Stroescu* pentru »Nouă perspective în aerodinamică« 2500. Premiul DR. C. PĂCURARIU-BIANU de 5000 Lei s'a dat dlui *Marin N. Biciulescu* pentru »Socotelile lui Petrică«. Premiul NĂSTUREL de 4000 Lei s'a decernat dlui maior *R. Baldescu* pentru un studiu militar. Premiul literar D. CONSTANTINIDI de 4000 Lei s'a împărțit între dd. *L. Morariu* pentru »Institutul Creangă« (2000), *Al. T. Stamatiad* pentru »Poezii« (1000) și *St. Cucovianu* pentru »Fabule« (1000). În sfârșit premiul de 1500 Lei al Asociațiunii craiovene s'a dat dlui *Dr. D. I. Vasiliu* pentru o lucrare medicală referitoare la polipii din nas. — Premiul DR. AUREL COSMA de 100,000 Lei și M. CRISOVELONI de 2000 Lei n'au fost împărțite anul acesta.

† **Dr. Laurențiu Pop**, cunoscutul fruntaș al vieții românești din munții apuseni, a cărui viață neprihănită a fost în toate vremile o grăitoare pildă pentru jurul întreg, s'a stins în Abrudul său la 13 Iunie c. în anul 64 al vieții. Alături

de nemângăiatul său fiu, avocatul Dr. Mircea C. Pop — căruia și pe această cale îi transmitem condoleanțele noastre — și de rudeniile numeroase, îl deplâng toți cei ce au avut norocul să-l poată cunoaște. La înmormântarea sa din Miercuria trecută, Blajul a fost reprezentat prin pâr. canonic Dr. Ioan Coltor, deputat de Târnava mică. — Fie-i partea cu dreptii!

† **Pâr. Andreiu Candrea**, parohul nostru din Lupșa (arhidieceză), s'a stins la 17 Iunie c. în anul 66 al vieții și 40 al preoției sale ciastite. Il deplâng numeroase rudeni. — Odihnească în pace!

Comunicat

Dela Inspectoratul muncii al regiunii Sibiu ni-se cere publicarea următoarelor șire:

Este în deobste cunoscut cazul groaznicului incediu din BACĂU care a distrus sute de clădiri, locuințe și ateliere, punând pe stradă mii de oameni nenorociți, cărora, fără vina lor s'a distrus tot avutul și prin pierderea uneltelor de lucru li s'a nimicit și posibilitatea de existență.

Ministerul muncii, recunoscând situația dureroasă în special a micilor meseriași, a organizat pe cuprinsul întregii țări o acțiune de ajutorare pentru reconstruirea clădirilor și procurarea de materiale și unelte pe seama sinistralilor.

Inspectoratul muncii Sibiu face un apel călduros către întreagă populație a județelor Sibiu, Alba, Târnava-mare și Târnava-mică, fără deosebire de poziție socială și materială ca și de naționalitate, să vie în ajutorul meseriașilor loviți de incediu cu sume ori cât de mici, cari totuși vor ajuta să șteargă o lacrimă din ochii copiilor fără pâine din Bacău.

Apelăm la sentimentul de umanitate al întreprinderilor industriale și comerciale, la reuniunile de meseriași, precum și la toate instituțiile și la toți oamenii de bine să ne ajute în ajungerea scopului urmărit.

Donațiunile vă rugăm a le trimite pe adresa Inspectoratului muncii Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 8, de unde se vor trimite Ministerului spre a fi distribuite sinistralilor, iar de noi chitate pe calea publicității.

Telefonul „Unirii“.

S. Turda. Ne bucurăm foarte mult, că numirea noului protopop întrunește aprobări atât de unanime. Ele sunt cea mai bună dovadă, că autoritatea noastră bisericească nu e stăpânită decât exclusiv de considerente de ordin bisericesc.

»Noua revistă bisericească«. București. Fiindcă pedagogia creștină, în serviciul căreia stați, nu poate fi clădită pe neadevăr și minciună, Vă rugăm să cunoașteți că tot ce ați scris în primul număr, de pe Aprilie, al noului an, este în plină contradicție cu principiile acestei pedagogii. Articolul »Aberații anticreștine« din numărul nostru dela 17 Aprilie c. este de fapt — oricât de necrezut s'ar părea — al unui preot ortodox, care Vă citește și care n'a putut înghiți, se vede, năsbățiile pe cari le debitați cu un atât de puțin creștinesc simț pedagogic, pe care aveți acum imprudența de-al prezenta drept ceva »caustic«, ca și când creștinismul ar fi un fel de sodă pentru a spăla rufe murdare ale cutărui Păcescu. Tot ce ați debitat deci acum mai nou la adresa autorului, în care credeți a putea descoperi un »canonic«, privește pe coreligionarul Dvoastră, care Te pomenești, că n'are să Vă rămână dator cu explicațiile pe care i-le cereți. Și atunci veți avea din nou prilejul de-a scrie, că »meseria canonicilor români uniți este de-a... ataca pe față (la Dvoastră se obișnuiește în dos?) ministrii și organelor administrative ale statului, de-a ataca biserica ortodoxă română și (horribile dictu!) pe cea ecumenică«. O veți spune probabil din nou, dar nime nu va fi se Vă creadă, fiindcă lumea nu crede decât adevărul. — Pe urmă încă ceva: Proportia credincioșilor bisericii noastre față de ortodocșii Ardealului nu este aceea de 1 milion față de 3 $\frac{1}{2}$ milioane și asta din simplul motiv, că toți Românii ardeleni abia ating cifra, pe care o atribuiți Dvoastră ortodoxiei.

C. Brașov. Urmărim și noi campania pornită din partea »Gazetei« împotriva celor ce sub titlul »luminării satelor« se dedau la o operă de sistematică otrăvire a maselor populare. Este într'adevăr singurul mijloc de-a putea aduce la sentimente mai bune pe cei ce, în legă-

tură cu noua donațiune pe care ne-a făcut-o sf. Păpă al Romei, au nerușinarea de-a pune în circulație famii de natura celei ce urmează aici: »Milioanele pînă. Papa a dăruit iarăși câteva milioane pentru clădirea școlilor din Blaj. Gurile rele șoptesc (ascultați, vă găm!) că milioanele Papei au dăruit și cu prilejul gerilor, sprijinind din greu politica dlui Maniu. Gurile se întreabă cu ce fel de bani a întreținut partidul național-Maniu o propagandă electorală așa de scum (era plin Ardealul de gazetările gratuite ce veneau din Cluj). De unde atâtea cheltuieli, de unde atâtea bani? Așa scrie, din cuvânt în cuvânt, »Lumina satelor dela Sibiu, într'un număr din urmă. Și lucrul acesta chiamă propovăduire de »adevăruri creștine! Halal așa creștinism!!

»Telegraful român« Sibiu. Afirmând, că art. l. pâr. D. Ionescu din Nămești, publicat în »Mulum Românesc« și reprodus de noi în ultimul număr, isvorește dici decum dintr'o conștiință ortodoxă, ajuns să degradeți înșivă această conștiință, ca și că un ortodox — chiar dacă ar fi preot — nu ar mai fi pabil de-a spune și adevăruri. Ocupându-se de chestiunea viitorului sinod ecumenic al ortodoxiei, pâr. nescu n'a spus decât adevărul curat, arătând și ac. că o face cu cel mai bun gând pentru biserica sa. înțelegem deci pentru ce preot trebuie numit »tăcut« și pentru ce găsiți că viața lui ar fi »desgustătoare« și »anarhică? Nu, Domnilor! »Rătăcirea« este capul Dvoastră, cari osândiți adevărul!

M. Dej. Pentru acest număr a sosit prea târziu. Vom atinge deci chestia în numărul proximo, până când vom avea, sperăm, și raportul despre partea din un. E mai bine, dacă lucrurile pot fi prezentate deodată.

E. Aiton. Ne-am gândit la promisiunea referită dela 3/15 Maiu. — Sperăm, că zmeii vor fi sosit cu bună putere.

Dr. B. Lugej. Cu toată bunăvoința, acum nu se poate. Le vom da însă în numărul proximo.

P. Năsăud. Am primit cele trimise.

Atelier de pantofărie modernă și ortopedică, în curte la

IOAN BLAGA

sub conducerea

DLUI GEORGE GADA,

absolvent al mai multor cursuri de specialitate în bransa pantofăriei, diplomat în ortopedie.

Se execută prompt și pe lângă garanță orice lucru în bransa pantofăriei. — Se garantează și pentru cele mai gingașe picioare

(162) 12—?

VASILE HOZA

PRĂVĂLIE DE MANUFACTURĂ.

(97) 23—52

Mare asortiment

de mărfuri din Cehoslovăcia ca:

Zefire,

Delenuri, Satinuri, Ba-

smale etc., precum și o

dăjdi bisericești: Yestminte

și Prapori din cele mai bune

stofe elvețiene, apoi Potire, Că-

delnițe, Cruci de mână și Cruci de

prapori cu prețuri convenabile.

Serviciul ireproșabil.

NB. Rog nimeni să nu-și comande

din alt loc până ce nu se va con-

vinge de prețurile mele. □

SIBIU, Piața Prințul Carol Nr. 6.

Mașini pentru prelucrat tinichea (originale Kircheis)

la

„Târgul de Mașini“

BRAȘOV, Strada Fântânei Nr. 43

(143) 2—2